



Tertnik kot „Evangelimann“. (V 2. dejanju.)

nosti! Veselje je pa tudi bilo opazovati ga, kako je hrepenel vedno više in više, kako se je učil in izobraževal, kako se je vedno bolj in bolj uglaševal v svoje uloge, kako je kot umetnik rasel od leta do leta.

Mimogredé bodi na tem mestu še omejneno, da se je naš pokojni pevec tudi jako rad bavil s skladbo in da se mu je posrečilo nekoliko prav čednih čveterospevov in pa samospevov s spremljevanjem glasovirja, med poslednjimi posebno v narodnem duhu zložena „Kapelica bela, kapelica lepa“ ... (besede A. Aškerčeve).

Jos. K. Tertnik je imel blago srce in kremit moški značaj, bil je hvaležen sin, dober brat in požrtvovalen, zvest prijatelj. Nastopal je vsekdar zavestno, ob tem pa z vsakomer občeval vljudno in prikupno, tako, da si je brž pridobil spoštovanje in ljubezen vseh, ki so ga poznali. Drage volje je pomagal s svojo umetnostjo, kjer in kadar je mogel. Tudi sredi glediškega življenja si je ohranil trezno, resno mišljenje in vedenje;

tudi v daljni tujini je ostal zvest svojemu domu in svojemu rodu. Vsako leto je ob počitnicah prihitel v milo domovino, k ljubim svojcem in prijateljem, in leto za letom je ob tej priliki v otroško-nežni ljubezni in udanosti obiskaval tudi „otoka milo cerkvice“ na rajskem blejskem jezeru, ter je ondi z ganjenim srcem prepeval čast in slavo „nebes kraljici in gospé“.

Srečno in zadovoljno je naš pevec živel v Brnu, visoko čislán kot umetnik, obče priljubljen kot človek, z najlepšimi, opravičenimi nadami v sijajno bodočnost, kar ga nenadoma meseca svečana min. leta napade zavratna bolezen — diabetes mellitus. Za svojo umetnost je Tertnik sicer še vedno zvesto deloval — v Brnu je zadnjič nastopil 30. sušca minulega leta kot Florestan v Beethovenovem „Fideliu“ — ob tem pa je vidno hujšal in hiral in — ob božiču še čvrst in krepak, da skoro že nekoliko preobilen — bil je ob veliki noči slab in upadel, duševno in telesno potr. Vendar pa je bil živo uverjen, da ga bolezen kmalu mine in da skoro okreva, je pogumno šel na dokaj daljno pot v Gradec, kjer je — na smrt bolan! — nastopil 24. in 27. mal. travna v Verdijevem „Trubadurju“ in Rossinijevem „Viljem Tellu“. Uspeh seveda ni mogel biti tak, kakoršnih je bil Tertnik doslej vaju, a vrhu tega so ga še tamošnji nemški srditeži iz narodnega sovraštva tako strastno in brezobzirno napadali, da je bil ubogi naš umetnik ves uničen. Na pol mrtev se je 30. mal. travna dopoldne vrnil v Brno, 1. vel. travna ob štirih popoldne pa je po kratkem trpljenju prejemši sv. zakramente za umirajoče v Gospodu zaspal.

Novica o smrti mladega, nadebudnega pevca je vse občinstvo naravnost osupnila in pretresla; povsodi se je pojavljalo vsestransko, zares prisrčno, živo sučutje.)

<sup>1)</sup> Brnski časnikar L. Schwarz je z geslom „Non omnis moriar“ spominu našega rojaka posvetil nastopno pesem:

Ein edler Sänger ist von uns geschieden  
Für immer, ach, ins dunkle Schattenreich —  
Wie ist das Glück so ungewiss hienieden  
Und sicher nur der dustre Todesstreich!